

[Waldorff]

bevæger sig et skridt længere i forsvaret for arbejderbefolkningens interesser, end det bliver pisket til. Vi kender de officielle forklaringer på socialdemokratiets udsalg af arbejderinteresser. Det er forligsmageriet, det brede samarbejde og ønsket om at have et bredt flertal bag enhver lovgivning. Bag det ligger selvfølgelig frygten for at skulle tage nogle politiske kampe om det, som er værd at slå for. Den reelle forklaring er selvfølgelig, at socialdemokratiet er rystende nervøs ved tanken om en mobilisering af den klassé, som de stadig påstår at være talerør for.

Jeg forstiller mig, at socialdemokratiet i virkeligheden ikke kan forestille sig noget, der er ret meget værre end en aktiv og kæmpende arbejderklasse. Og vores konklusion på dette er, at det er nødvendigt at forberede allerede det næste opgør om energipolitikken. Det har taget 13 år at nå det første skridt her set med VS' øjne. Forhåbentlig kommer det ikke til at tage lige så lang tid for det næste.

Mølgaard (DR):

Det lovforslag, vi her har til behandling, L 187, hedder jo forslag til lov om anvendelse af Danmarks undergrund, og jeg skal lade være med i den anledning at foretage nogen efterforskning af, hvordan V og K i denne sag er nået frem til en omvendelse. Jeg skal såmænd også frede CD og kristeligt folkeparti, ja, endog det radikale venstre, i samme sammenhæng.

Der er boret meget i denne sag i tidens løb, også fra retsforbundets side, ved første og anden behandling og forud herfor, og jeg må sige, at det helt afgørende for os er, at vi ikke er noget intet-eller-alt-parti. Vi øjner visse fremskridt med gennemførelsen af dette lovforslag. Derfor agter vi at stemme for det, uden at vi dog føler, at nogen i denne sag står med fast grund under fødderne ved gennemførelsen af dette lovforslag. Der er mangt og meget, der burde have været yderligere efterforsket, og fremfor alt savner man til en vurdering af helheden i det nye sæt regler for indvinding af naturressourcerne fra undergrunden det fjerde led i regeringspakken, nemlig fasthed omkring, hvilken skatteløsning der bliver valgt.

Vi nærer ængstelse over for dette lovforslag i retning af den præferencesituation,

som det skaber for en enkelt af de koncessionshavere, vi vil komme til at leve med i fremtiden. Vi ønsker ligestilling for forskellige koncessionshavere vedrørende benyttelsen af samfundets naturlige ejendom, nemlig de naturskabte ressourcer i undergrunden. Vi er bange for, at der ikke kan blive en sådan ligestilling gennem dette lovforslagssæt, men fremskridt er der tale om, derfor stemmer vi for.

Vi ønsker at øve medindflydelse på den skatteløsning, som regeringen har bebudet til efteråret, og det skal ikke på nogen måde gøres til en hemmelighed, at det, vi ønsker, er en mulighedsbeskatning fremfor en overskudsbeskatning, hvor overskuddene kan manipuleres væk ved falske afregningspriser i forhold til underleverandører, der er i selskab med – eller har samme moderselskab som – dem, der udfører produktionsvirksomheden på havbunden.

Vi sætter også et spørgsmålstegn ved, om vi får efterforskningsaktivitet nok iværksat ad denne vej. Får vi offentlighed nok omkring resultaterne af efterforskningsvirksomheden, og får vi objektivitet omkring vurderingen af efterforskningsresultaterne?

Vi kunne egentlig godt øjne det som en statslig opgave dette at efterforske, for på linje med den opgave, som vurderingsmyndighederne har i landet, på jorden, ser vi det egentlig som en naturlig opgave for samfundet at tage sig af at vurdere, hvor meget jorden i grunden er værd i handel ogandel, fremfor blot at spørge den enkelte grundejer, hvad han over for myndighederne vil anse jorden for at være værd. Vi er bange for, at man her i for høj grad kommer til at støtte sig på grundejerens eller koncessionshaverens opgivelse af, at han anser den for så og så meget værd, når man bygger skattesystemet op, og det er jo ærlig talt gyngende grund at bygge et skattesystem op på.

Vi vil på det givne grundlag som sagt stemme for, men med denne stemmen-for ligger der bestemt ikke noget med, at vi ikke vil forbeholde os vor stilling, når tidens fylde måtte komme – det måtte så være om 1, 2, 5 eller 10 år – når det måtte vise sig, at dette er utilstrækkeligt; så vil retsforbundet straks kræve revision af dette.

Men vi skal altså love, at vi både vil tage lod og del i fremskridtet, der sker, men vi vil ikke anerkende nogen som helst lod eller del